

Må jeg få lov til at ønske jer tillykke med dagen.

Til lykke med Jesper, som fejrer fyrre års jubilæum som præst, og til jer, som har oplevet ham som Kristi budbringer i mange år.

... Og måske også af og til "holdt ud med ham..."

Jeg bringer en særskilt hilsen fra biskop Bernt Eidsvig i Oslo, og jeg ved jo også at du har fået en varm hilsen fra din egen biskop Chezlaw.

Og så – nettopp på denne dag giver kirken os en tekst, der indeholder alle de vanskelige forhold. Jesus bliver af farisæerne og de skriftkloge anklaget for at være selveste Beel-Zebul. Og hans egen familie betegner ham som "ude af sig selv". Oven i dette får vi de vanskelige ord om bespottelse mod Helligånden.

Det er i tekster som disse, at I erfarer, at I i Jesper har en dygtig præst. En, som virkelig kæmper for at komme på indersiden af teksterne – og forstå, hvad teksten virkelig vil formidle – og hvilken uendelig nåde der ligger i mødet med den Gud, som er! Han er selve virkeligheden. Altid meget større end vi forestiller os.

En præst skal aldrig som slangen i Eden sige: "Har Gud virkelig sagt...?" Men han må altid stille sig selv spørgsmålet: "Hvad har Gud virkelig sagt?" Heri ligger der en stor forskel. I Jesper har I en præst, der sammen med jer altid søger dybere ind i Guds ords sandheder.

I dag skulle I egentlig have haft Jesper som prædikant, men i stedet må I nøjes med uverdige mig.

Vores første læsning var fra Første Mosebog i det tredje kapitel. I kapitel to anlagde Gud en have i Eden – fra gammel tid. Her i kapitel tre kommer oprulningen. Og den er et lille litterært mesterværk.

Vores kirke synes ofte at fokusere meget på, at dette var *selve* syndefaldet. Af dogmatiske grunde er der gode argumenter for at fastholde det. Men teksten her i Første Mosebog er langt rigere og udtrykker mere end denne ene sandhed. Det handler om langt mere end, at mennesket kastes ud af haven på grund af et æble. For at give jer yderligere et point: Der findes faktisk intet æble i fortællingen om Eden.

Der findes hele fire syndefald i de første elleve kapitler i Første Mosebog – og alle fire (Frugten fra Kundskabens træ, Mordet på Abel, Noa og verdens undergang og sprogforvirringen i Babel) – alle disse fire fortæller på forskellig vis, hvordan mennesket bevæger sig bort fra Guds gode skaberdrømme og mister kontakten med Gud.

Teksten i 1 Mosebog 2 fortæller, hvordan mennesket – skabt fra jordens støv – og dermed i udgangspunktet svagt og skrøbeligt – ikke formår at stå imod slangens listige tale og det menneskelige øje, der vil have *det ene*, det ikke kan få. Men aller mest interessant er selve oprulningen. Og det fortæller om nogle nedarvede træk i, hvordan vi mennesker forholder os til sandhed – skyld og opgør.

Gud taler først til manden: som nok har forstået, både at han har gjort noget forkært – og overraskende nok at han er nøgen – men han er helt hjælpeløst ikke i stand til at håndtere det. Han gemmer sig for Gud.

Adam har spist af kundskabens træ. Et af de to kendte træer i Haven. Det ene – Livets træ kunne de spise af – hvilket de også gjorde. Men det var kundskabens træ, der var det forbudte træ. Adam spiste – og blev noget oplyst. Han forstod, at han var nøgen – men var ikke i stand til at gøre noget fornuftigt med det. Den nærmest ironiske løsning – at binde nogle blade omkring livet, fremstår som komisk hjælpeløst. Og så bruger han sin nyvundne kundskab til at gemme sig for Gud. Ikke ligefrem et glørværdigt øjeblik i menneskets historie.

Ellers i skriften hører vi om Gud, som standhaftigt *leder efter* alle sine. Adams brøde er (blandt andet), at han i rædsel *gemmer* sig for Gud. Mon om vi – du og jeg – inderst inde ønsker at blive fundet. Eller om vi hellere vil gemme os for Gud. Måske på grund af frygt. Måske ud af uvidenhed. Måske fordi vi laver os billeder af Gud, hvor Gud ikke passer ind i vores former. Vi skaber Gud i vores billede. Derefter erklærer vi med stort patos, at den slags Gud kan vi dog virkelig ikke tro på.

Og når Adam der i Eden så bliver konfronteret, mangler han fuldstændig evne til at tage sit ansvar. Han sender skylden videre til Eva – kvinden. Og hun gør elegant det samme og skylder på slangen.

Hele historien er præget af en mangel på at tale helt sandt. Lige forut for vores tekst kommer slangen mange udsagn i den første samtale med Eva. Og den taler faktisk for det meste sandt – næsten. Har Gud virkelig sagt... Ikke helt... Gud ved, at I ikke skal dø... Ja, men det skyldes Guds barmhjertighed. Slangen fordrejer sandheden og klæder løggen i dannet sprog.

Adam og Eva har kundskab om synden. Men er ikke i stand til at erkende den og tale sandt om sig selv. De vender sig bort fra hinanden og bort fra Gud.

Det er netop mennesker i en sådan situation, der oplever Guds nåde formidlet gennem Jesper. Der er få, der tør være et redskab for nåden, som Jesper gør.

Det går en linje til dagens evangelie-tekst, hvor Jesus bliver påstået at være Beel-Zebul. Ved at tage et opgør med ondskaben – ved at sætte mennesker fri – bliver Jesus selv anklaget for at være af det onde.

Og også hans egen familie er så pinligt berørt over det, der sker – at de strømmer til for at beskytte ham mod sig selv. Hans egne og nære afskriver ham som skør og ude af sig. Hans familie vil undgå det pinlige.

Det helt centrale vers i vores tekst er Jesu helt tydelige ord: "Sandelig, det skal I vide, at alt skal blive menneskene tilgivet, deres synder og alle deres gudsbespottelser, så mange de end er."

Hvis jeg skulle fremhæve den måske aller vigtigste dimension ved Kristus. Det, som kendetegner ham i mødet med alverdens forskellige mennesker. Så måtte det være hans vilje til at løfte mennesker op. Tilgivelsen er uendelig.

I dagens anden læsning fra Andet Korintherbrev hedder det i den norske oversættelsen: "Alt dette sker, så nåden, som flyder så rigt, kan nå stadig flere, og taksigelsen kan lyde stadig stærkere – alt til Guds ære."

Her vil jeg med eftertryk sige til jer. I har i sandhed en præst i Jesper – som står i nådens tjeneste. Der er få præster, jeg kender, som så stærkt som Jesper kan formidle Guds kærlighed. Samtidig er Jesper også optaget af at tale sandt om Gud – og sandt om mennesker.

Hos Jesus er nåden ikke kun gode ønsker og sjælelig massage. Nåden kommer altid sammen med sandheden.

Også i dagens tekst er Jesus optaget af at identificere og omtale ondskaben, synliggøre det, der bryder ned, og tale sandt om det. På samme måde som Gud i Edens Have erklærede, hvad der var galt. Nåde uden sandhed er rent føleri. Sandhed uden nåde er iskold og gudsforladt.

Den hellige Bernhard af Clairvaux skriver om dette i en af sine prædikener om Højsangen. Han fremhæver, at "nådens fylde" ikke kun består af nåden alene.

Bernhard siger: Kristus glæder sig over at komme til os som vores forløser og ven. Men når han kommer, kommer han til os som både sandhed og nåde.

Bernhard fortsætter:

"Jeg har brug for begge dele: Jeg har brug for sandhed, så jeg ikke kan skjule mig for ham, og nåde, så jeg ikke ønsker at skjule mig. Uden begge disse ville Kristi nærvær i mit liv ikke være komplet, for den nøgne sandhed ville være uudholdelig uden nåden, og glæden ved nåde ville fremstå svag og uden nerve uden sandheden."

Dagens tekst tager os ud af vores komfortzone. Jesus viser os, hvordan ondskab og det, som bryder ned, er en del af vores virkelighed. Men ondskab og sårbarhed og vores egne sår skal overvindes. Vi skal heles. Og nåden er den Guds kraft, som overvinder alt og heler alle vores sår – også de sår, vi har påført andre.

Til sidst nogle ganske få ord om Jesu tale om farisæernes bespottelse af Helligånden: Jesu ord om bespottelse mod Helligånden er eksplicit rettet mod farisæerne – dem, der påstår, at Jesu gode handlinger er af det onde. Det er til dem, Jesus taler, ikke til dig. Farisæerne skal selv erfare, at den slags bespottelse mod Helligånden, som de bedriver, bryder dem ned og gør dem uimodtagelige for Guds tilgivelse. De forveksler det gode med det, de selv kalder ondskab. De falder for eget greb. Som man reder, ligger man.

Kære Kristi menighed. Gud elsker jer, og han har sat sin tjener Jesper her i jeres midte for at forkynde sandheden og lade nåden flyde frit. I dag udtrykker vi en stor taknemmelighed for, at han bruger Jesper netop i denne tjeneste.